

අමෙව් කාමල් කතන්දර

රසික සුරියආරච්චි

අතැමි පාසල් දිනයක උදේ අම්මා සාදා දුන් රොටියක සිති විකක් තවරා විවේක කාලයේ දී කෑමට නිවසේ සිට රැගෙන ගියද, කුඩා කල සිටම මා ප්‍රිය කෙරුණේ පාසලේ කැන්ටිමේන් මාළු පාන් ගෙඩියක් හිල දැමීමටයි. තේ බීමට

ශාලාවේ පාචාරය සඳහා තිබුණේ සිති බනිස් පමණක් නිසා මම උදේට සිවසෙන් ආහාර ගෙන යාමට පුරුදු වුණෙමි. එතෙක් දිවා ආහාරය නම් දිගටම මා ගත්තේ එක්කෝ වැඩපොල අසලට කෑම පාර්සල් රැගෙන පැමිණෙන බත් අම්මා ගෙඩි, තැනිතම් හුවර පාචන් එහා පැත්තේ තිබූ හෝටලයෙනි.

කාලය ගෙවී ගියේය. මම විවාහකයෙකු බවට පත්වීමි.

බැඳපු අලුතු අපේ පවිට්ටිය පිළියන්දල ය. බිරිඳ රැකියාව කළේ ගම්පහ ය, මා සේවය කළේ දළුගම ය. අපි උදෑසන හටට පමණ නිවසින්

මගේ අගේ තිබූ බත් පාර්සලය දෙස බලමින් ඔහු මගෙන් විමසීය.

"හොඳින් ඉක්නවා ආයිබෝ, වරදක් නෑ. මම මේ බත් ගෙඩියක් ගන්න පහලට බැස්සා!" මම පිළිතුරු දුන්නෙමි.

මා හිතවතා ගේ ඇස් උඩ ගියේය.

"මොනවා! උඹ මේ ළඟදී කසාද බැක්දා කියලා කිව්වා නේද? කසාද බැඳලත් කඩෙන් ද උඹ කන්නේ?" ඔහු විමසුයේ සැබවින්ම විස්මය කැරවිලිකු ස්වරයකිනි.

එපමණක් ද නොවේ, "ඇයි හොනා උසන ඒවා රන නැද්ද?" කියා ද ඔහු මගෙන් විමසීය.

මගේ හිතවතා ගේ කතා විලසයෙන් මට හැඟුණේ ඔහු මා ඇමතුවේ ගණිකා නිවාසයක සිට එළියට බසින විවාහයෙකු ඇමතීමට සුදුසු ආකාරයෙන් කියාය.

කසාද බැක්දායිත් පසුවද කඩෙන් කෑම ගැනීමෙන් මා කර තිබුණේ ඒ කෑමේසුම්ඵවරාව තරමටම වාගේ දරුණු පාපයකි.

ඒ සමගම මා සිතට නැඟුණේ, හරියට ඒ වේලාවටම වාගේ තමන් ගේ වැඩපොල අසල කඩයකින් බත් පාර්සලයක් මීලදී ගනිමින් සිටින්නට ඇති මා ප්‍රිය බිරිඳ තම ඇස ගැසුණා නම් මගේ හිතවතා ගේ බිරිඳ මොනවායිත් මොනවා නොසිතා ඒ ද යන්නයි!

කසාද බැක්දායිත් පසුකේ කඩෙන් කෑම අකැපද?

ප්‍රියක් නොතිබුණු ඒ සමයේ මා කෑමෙන් පසු කළේ පයිප්පයකට කට අල්ලා බඩේ ඉතුරු හරය වැසෙන්නට වතුර බීමයි.

පාසලෙන් පසු වසර හතරක් ජේරාදෙණියේ ගත කළ ජීවිතය තනිකරම කඩේ කෑමවලින් ගෙවී ගියේය. මුල් රැකියාව තනිකඩ බෝසිමක ගතවුණි. පසු කලෙක මගේ දෙවන රැකියා ස්ථානයට මා දිනපතා ගියේ නිවසේ සිටම වුවද, ඒ උදේ තේ කෝප්පයකින් පමණක් සප්පායම් වීමෙනි.

වැඩපොලේ කැන්ටිමේන් උදේට කිරිට පිසූ තලපත් මාළු සමග පාන් කෑමද, දිවා ආහාරයට නිලධාරී නිවසකදේ "ලන්ච් ක්ලබ්" එකෙන් කෑම ද මගේ වර්ගාව විය.

පිටත් වීම. උදෑසන කෑම ලෙස ගත්තේ කොටුබේ බස් ගුණසිංහ පුර බස්නැවතුමට යන පාහේ කඩයකින් මාළු පාන් ය. දවල් කෑමේ කිසිදු වෙනසක් සිදු නොවුණි. හවස් වී ආපසු නිවසට ගිය පසු නම් අපි රසි සේ "හෝමි මේඩ්" කෑවෙමු.

මේ කාලයේ එක් දිනක දිවා ආහාරය වේලාවේ මම සේවා ස්ථානය අසල හුවර පාට කරණය කර, පාහේ අනෙක් පස වූ හෝටලයෙන් කෑම පාර්සලයක් මීලට ගෙන, ආපසු කන්ද දිගේ සේවා ස්ථානය වෙත ඇඳෙමින් සිටියෙමි. මා ඉදිරියට එමින් සිටියේ කලක සිට මා දන්නා හඳුනන නමුත් ඊක කලෙකින් මුණ නොගැසුණු හිතවතෙකි.

"ආයිබෝ, ආයිබෝ, කොහොමද වාස දේස? මොකද අද මේ වැඩට එන්න දවල් වෙලා?"

තෙවෙනි රැකියාව කළ ස්ථානයේ තිබූ ආපන

What's your name?

Thomas.

'Full name?' the officer asked again.

'Thomas Stood', the nine year old whispered.

Through his teardrops the little boy saw the dark gloomy cabins, the tall barbed wires, the smoke from the chambers, the icy Berlin weather and the long excruciating hours of work.

'Parents?'

This question made him burst out in tears. Lillian, his friend consoled him. She could feel the pain and agony in his heart.

'Frank and Aliza Stood' she murmured to the Russian.

She stood there hanging onto him for a few minutes. Once he had settled she held his hand and they made slow steps towards the exit door.

He stepped onto the old hard footpath and took a deep breath and breathed in free-

dom he hadn't had for months. He held onto his only friend, Lillian. She was all he had at the moment. Thomas had met Lillian in the camp, she had given extra bread to him. She was very concerned about the helpless boy and cared for him.

The Officer in charge, Savberge had offered that they could both stay at his apartment until further notice. But Thomas wasn't about to lose faith. Savberge drove them to his apartment and offered them biscuits and tea, little Thomas's favourite snack, but he wasn't in the mood to eat. So the kind officer let them rest, said 'goodbye' and left for work.

'Do you think we'll find mama and papa?' asked worried Thomas. Deep inside, part of her knew that it would be a very difficult task. She didn't want to depress her little friend, so instead she said, 'of course Thomas'.

The door cracked open like a banshee coming out of a wardrobe and there came Savberge, with his little hat and umbrella, 'Thomas I've got a surprise for you' he said in a hurry. 'Come on, you too Lillian.' They rushed through the door like a herd of buf-

Beyond the fence

falos. Thomas was very fond of surprises. His papa had given him plenty of joyful ones. He remembered the paper bags, the surprises coated in icing sugar, poppy seeds and chocolates.

The old Ford came to a stop, 'off you go' Savberge instructed. The children jumped out of the car and made their way to the yellow coloured door. Through the window that peered into the street, a lonely man saw the sorrow in the boy. It made him think about his past. He made his way as slowly as a sloth, down the stone marble stairs and opened the door slowly.

'Excuse me, but is your name Frank Stood?'

'Yes' he shuttered, 'Thomas, is this your father?'

Thomas turned and started to walk down to the car when he felt a hand grasp his shoulder. There for the first time in months, he felt warmth. 'You can stay with us Thomas' the man said smiling. The man stepped to the right and then revealed a woman, who stood behind him.

There for the first time in months, Thomas, the little boy, felt the welcoming warmth of a family. His memories at the concentration camps of Germany under Hitler melted away with the strong bond of his new family.

Written By
Carl Perera
Year 7 Parade College
Bundoora Campus

39 වන පිටත්

කලාව කලාව වෙනුවෙන්මය කියනවා වගේම තවත් කලාවක් අපි අවට ගැටපෙනවා...හිතවත්වීමේ කලාව, ජීවත් වීමේ කලාව, හුදෙකලාව , ගැබැසීම මග කලාව නම් ප්‍රතික්ෂේප කරනවා. වීළ කලාව මතුපත්තේ හිතවත්වීමේ කලාවේ කාලයක් ගියාට පසුවයි.

මෙරට වාසය කරන මෙරටම බිහිවුන අපේ නිර්මාණ ශිල්පීන් බොහොමයක්ම ඉන්නවා...හෙට දවසෙන් තවත් අය බිහිවෙන්නවා. අපේ රටේත් මෙරටට කලාව ආනයනය කිරීමේ අවශ්‍යතා දිනෙන් දින අඩුවෙන්නට පුළුවන් . ඉඳිරියේ දී නිර්මාණ කලාව ,මෙරටින් මවු රටට අපනයනය කරන සුබිලාපි වූ අවස්ථා ශ්‍රේණිගතට පුළුවන්.

පාන පොත බිහිවෙන, ගී නිර්මාණ,ලඹා දැක්ම , විවිද ආකාරයේ නිර්මාණ බිහිවෙනවා, අධි වේගී වැඩ කටයුතු නියතය මෙවන් පරිසරයකදී දෙමාපියන් තම දරුවන් ගේ නිර්මාණ කාළලය දියුණු කිරීමට හැකිවීමේ අදිරිගින් වැඩ කටයුතු කරන යනවා. සෑවිවිච්චවෙන්න . මෙරට වෙසෙන හැම කෙනෙක්ම වගේ අපේ කම ගැටුන හිතවත්තු.

ඒ අතරින් මගේ දුක යැප බේදා හද ගන්න ඉන්න යාලුවෝ ගිනාගන්න පැයකොඩි, ජගත් බණ්ඩාර, මෙමු පනාගොඩ, හල්ලිඳ හා එරිඳ කුමාරප්පෙරාම, අනා ජෝර්ජන්, හෙග්ට් කුමාරප්පෙරාම, ජොන් වික්‍රම කිත්තිරි කරුණාරත්න සඳහන් කරන්න පුළුවනි . මගේ කලා ජීවිතයේ අත ගින දුන් ගොමැසකන සිහිවටන තමා එවකට සරසවිය කතා අද සුමනි සම්මමන උදෙලා හා විවිධ වැඩ සටහන් බාරකරුවකු වන ඒ . ඩී .රන්ජිත් කුමාර මහතා, වැයදැබසා වෙළඳ පුවරයකග අධිපති අර්චන් විරක්කොඩි මැතිතුමා, මගේ මස්සින වන ජෝසප් සිරිමාන්න.

කලාව මාගේ ආත්ම ප්‍රකාශනයයි. මම එය විදීම, ඒ තුල ජීවත් වෙමි, මා එය මට හැකි හැම අයුරකින්ම පෝෂණය කරමි. හෙට යෑමෙන් මාගේ කලාව රසවිඳීම, හැකිතම එය සමාජයේ සුබසිධිය සඳහාම වෙයිද , එවිට කලාකරුවෙක් විඳිනට මම සැබවින්ම සතුට වෙමි